

land et familieliv skal optages. Den siger, at man har ret til et familieliv, men man kan ikke altid selv bestemme, hvor det familieliv skal leves. Derfor er tilknytningskravet ikke i strid med konventionen. Derimod vil der være situationer, hvor vi ikke kan stille kravet, f.eks. hvis personen ikke har valgmuligheden, og det har personen jo ikke, eller i hvert fald ofte ikke, hvis der var tale om en flygtning. Det er der netop taget højde for. Flygtninge, der havde en ægtefælle, før de flygtede, har ikke den samme valgmulighed med hensyn til, hvor de vil leve deres familieliv, og derfor gælder tilknytningskravet ikke for dem.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen har fået et godt svar fra hr. Jesper Langballe på spørgsmålet om bryllupsarrangement, og at brudeparret selv har arrangeret det. Det er ikke noget krav, at man selv har arrangeret brylluppet, og at man har levet sammen. Men hvis de selv har arrangeret brylluppet, eller hvis de faktisk har levet sammen i længere tid, ja, så er det jo godtgørelse for, at det er noget, de selv har hjertet med i. Men der kan jo også tænkes andre måder, hvorpå det kan godtgøres. Hvis pigen selv eller hendes venter fra handelsskolen på troværdig måde betyder, at der sandelig er tale om noget, hun selv har fundet på, og at der ikke er tale om hverken direkte eller indirekte pres, så kan det jo også være noget, som kan udløse, at man får familiesammenføring.

Fru Sophie Hæstorp Andersen har ret i det, hun har sagt gentagne gange, og jeg synes, det er dejligt at få det sagt, nemlig dette med at vi bremser familiesammenføringer i visse tilfælde, for det har jo noget at gøre med, at hvis der er noget, der skader integrationen, er det familiesammenføringer, især når de ikke udspringer af de unges eget ønske. Professor Nina Smith har jo forsket sig frem til, at nøglen til dårlig integration er en familiesammenføring, som har ført til, at moderen i hjemmet hverken har en uddannelse eller taler dansk. Det er noget, der virkelig giver dårlig integration.

Kl. 19.50

Vi har jo den triste situation i Danmark, at hvis vi tager den tyrkiske befolkningsgruppe, er det kun hver fjerde, som har fået andet end folkeskoleuddannelse. Altså hver fjerde af dem, der er vokset op i Danmark. Og det er netop den tyrkiske befolkningsgruppe, som har en utrolig høj procentdel arrangerede ægteskaber. Tingene hænger sammen.

Den norske professor i socialantropologi med speciale i muslimske kvinder, Unni Vikan, var i København i går for at præsentere sin nye bog om Fadimemordet i Uppsala i Sverige, og hun sagde i forbifarten, og jeg citerer fra det nyhedstelegram, der blev udsendt:

»Familiesammenføringer er den største trussel mod integrationen. Jeg beundrer Danmark, fordi I politisk tør gøre noget. Der er ikke noget alternativ.«

Hun ved, hvad hun taler om.

Så spørger fru Elsebeth Gerner Nielsen meget godt og rigtigt, hvad vi vil gøre med de genstridige piger og måske drenge, som bare bliver sendt til hjemlandet, hvis ikke de kan få familiesammenføring, og så bliver tvunget til at blive gift der. Det er et godt spørgsmål, og det er vi utrolig opmærksomme på. Her gælder det jo om at reagere på alle signaler; at lærerne i folkeskolen gør det; at socialmedarbejderne gør det. Det er nødvendigt, så det ikke skal gå som i det tilfælde, som indvandrerkonsulent Manu Saren starter sin bog, »Når kærlighed bliver tvang«, med, nemlig pigen i FCK-trøjen, som faktisk sagde til socialmedarbejderne, hvad der var problemet. Hun fortalte, at hun skulle hjem og tvangsgiftes, og de gjorde ingenting, og hun bebrejdede dem det bagefter.

Jeg mødte den ledende imam i London ved en konference. Han opfordrede til, at man forsyner de unge med telefonnumrene på konsulater og ambassader i deres hjemland, så de, hvis de for sent opdager, hvad der er på vej, også har mulighed for at finde et sted, de kan flygte hen til. Der skal ikke herske tvivl om, at så skal Danmark, den danske stat, gøre alt for at få dem hjem, hvis der er tale om, at de imod deres vilje er blevet sendt ud.

Vi vil oplyse de unge om deres rettigheder, om, hvad de kan gøre. Vi har udsendt en handlingsplan, som skal gøre eleverne i afgangsklasserne, de studerende, opmærksomme på, hvad deres rettigheder er, og hvordan de kan reagere og forebygge.

En kvinde af tyrkisk oprindelse sagde til mig i går, at der er så mange signaler, som bør få klokkerne til at ringe, før ulykken sker, og det er de signaler, vi skal blive bedre til at reagere på.

Når så den afgørende dag kommer, hvor forældrene vil sætte ægteskabet i gang, og rejsen står for døren, så er det en hjælp, at pigen kan fremvise et afslag, og at forældrene kan sende det hjem til familien, som de har lavet aftalen med, så familien i hjemlandet kan forstå, at det